

Finansdepartementet

**Remissvar över Riksgäldskontorets ”Förslag till riktlinjer för stats-
skuldens förvaltning”**

Enligt Lag (1988:1387) om statens upplåning och skuldförvaltning skall regeringen fatta beslut om riktlinjer för statsskuldens förvaltning efter förslag från Riksgäldskontoret och efter yttrande från Riksbanken. Lagen stipulerar bland annat att statsskuldförvaltningen skall bedrivas inom ramen för de krav som penningpolitiken ställer. Finansdepartementet har nu berett Riksbanken möjlighet att lämna ett yttrande.

Direktionens bedömning är att Riksgäldskontorets förslag till skuldens sammansättning, duration och förfalloprofil inte står i konflikt med de krav som penningpolitiken ställer.

Direktionen finner det även rimligt att, såsom Riksgäldskontoret önskar, amorteringstakten på valutaskulden ökas från 25 miljarder 1999 till 35 miljarder kronor under 2000. Detta speciellt med tanke på de kommande överföringarna från AP-fonden, vilket minskar den nominella kronskulden. För att denna överföring inte skall få ogynnsamma effekter på likviditeten i den nominella kronskulden är det rimligt att amorteringarna på valutaskulden ökar, vilket också Riksgäldskontoret lyfter fram. Direktionen gör även bedömningen att det föreligger utrymme för en ökad flexibilitet vad gäller storlek och precisering av amorteringstakten för valutaskulden.

Direktionen noterar att det föreslagna intervallet på ± 15 miljarder kronor är betydligt bredare än det nu gällande intervallet på ± 5 miljarder. Det bredare intervallet skulle möjligen under oroliga tider kunna skapa osäkerhet på valutamarknaden, varför tydlighet kring detta intervall och utformning av dess hantering är av vikt. Mot bakgrund av de senaste årens ökade trovärdighet för prisstabilitetsmålet och den breda acceptans som nåtts i Riksbankens växlingsprocedur¹ finner direktionen det emellertid rimligt med den större flexibilitet som Riksgäldskon-

¹ Riksbanken agerar som statens valutabank, vilket innebär att Riksgäldskontoret är hänvisad till att växla valuta i Riksbanken. För att undvika att valutareserven minskar refinansierar sig Riksbanken genom att köpa valuta på marknaden för samma belopp under året. Riksbankens valutaköp för refinansiering har förannonserats och sker med ett lika stort belopp varje handelsdag och vid en fastställd tidpunkt. Marknadsaktörerna kan därigenom särskilja Riksbankens agentroll från eventuella valutapolitiska interventioner från Riksbanken.

toret föreslår. Direktionens bedömning är att det ökade intervallet inte kommer att påverka kronans växelkurs givet att Riksbanken sköter växlingarna enligt det förfarande som sedan tre år har tillämpats och som accepterats av marknadsaktörerna.

Direktionen förutsätter att det är budgetutfallet som styr hur stor del av intervallet som kommer att tas i anspråk. Om exempelvis budgetöverskottet ökar mer än prognosticerat och amorteringstakten av statsskulden därmed ökar, förutsätter direktionen att denna ökning i normalfallet fördelas proportionellt mellan valutaskulden och den nominella kronskulden enligt fördelning i ursprunglig plan.

Om Riksgäldskontoret avviker från de prognosticerade valutaamorteringarna, dvs. utnyttjar intervallet, måste Riksbanken förändra sina dagliga valutaköp. För att undvika frekventa förändringar i de dagliga valutaköpen avser Riksbanken att revidera köpbehovet varje halvårsskifte. Ett grundelement i en fortsatt transparent valutaväxling är att beräkning av dess storlek baseras på offentliga prognoser från Riksgäldskontoret. Direktionen anser det därför vara nödvändigt att Riksgäldskontoret kompletterar sina offentliga prognoser med eventuella revideringar av valutaamorteringarna.²

På direktionens vägnar

Urban Bäckström

Kerstin Alm

I beslutet har deltagit Urban Bäckström (ordf.), Lars Heikensten, Eva Srejber, Villy Bergström, Kerstin Hessius samt Lars Nyberg.
Föredragande har varit Magnus Vesterlund.

² För närvarande ämnar Riksgäldskontoret att uppnå det av regeringen uppställda mandatet för valutaamortering. Avvikelsemandatet om ± 5 miljarder kronor används för att parera eventuella växelkursfluktuationer. Om avvikelsemandatet framöver även skall användas för att parera förändringar i statens upplåningsbehov är det rimligt och naturligt att Riksgäldskontoret även löpande redovisar eventuella revideringar av valutaamorteringsprognoser. Riksbanken har dock inget önskemål att dessa prognoser publiceras månatligen om det av praktiska skäl inte skulle vara önskvärt. Ur Riksbankens perspektiv skulle det vara fullt tillfredsställande med en dylik revidering vid varje halvårsskifte.